
Я живу в одній кімнаті з Луїзою. Вона старша за мене, із золотаво-рудим волоссям, що спадає на спину хвилями, наче бурхливий океан. Воно таке густе, що його не можна ані заплести в кіски, ані зібрати у вузол чи зав'язати у хвіст. А ще її волосся пахне полуницею; жодна з моїх знайомих дівчат так ніколи не пахла. Я могла б вічно насолоджуватися цим ароматом.

Пам'ятаю, першого вечора в лікарні, коли Луїза переодягалася, готуючись до сну, вона зняла блузку, і за мить до того, як її неслухняне волосся прикрило спину, немов захисний плащ, я побачила їх... усі... і важко зітхнула.

«Не бійся, крихітко», — сказала Луїза.

Я не боялася. Просто ще ніколи не бачила дівчини з такою самою шкірою, як у мене.

Ми зайняті кожнісінької хвилини. Прокидаємося о шостій, п'ємо теплу каву чи розбавлений сік о шостій сорок п'ять. Затим маємо пів години, щоб намазати вершковий сир на пончик, який смакує, наче картон, або влхнути в себе яйця з блідими жовтками, чи проковтнути глизяву вівсянку. О сьомій п'ятнадцять ми приймаємо душ. У ванних кімнатах немає дверей, а ще я не знаю, з чого зроблені дзеркала, які там висять, але вони точно не скляні, бо, коли ми чистимо зуби чи розчісуємося, відображення нечітке й розмите. Голити ноги можна тільки під наглядом медсестри чи санітара. А це не подобається нікому, тож ніхто їх і не голить, і дівчата ходять із волохатими ногами, як у хлопців. З восьмої тридцять починаються групові заняття. Саме тоді й ллються історії впереміш зі слізьми. Деякі дівчата кричать, інші — стогнуть. Я ж завжди мовчу, а одна жахлива дівчина зі старших, Блу, та, в якої чи не всі зуби зіпсуті, щодня запитує: «Ти сьогодні говоритимеш, Мовчунко Сью? Я хотіла б сьогодні щось почути від Мовчунки Сью, і Каспер теж, правда?»

Каспер просить її припинити тиснути на мене. Вона пропонує нам глибоко вдихнути, розвести руки в сторони, ніби граємо на акордеоні, а тоді поступово зводити їх — ближче й ближче, повільно видихаючи. Затим знову зробити глибокий вдих, широко розкинути руки й так само поволі зводити

їх. Правда ж, ми відчуваємося краще просто завдяки глибоким вдихам? Після групових занять — ліки, тиха година, обід і творчі заняття. Потім індивідуальне заняття: сидиш навпроти лікаря й можеш іще раз поплакати. О п'ятій — вечеря. Їжа зазвичай холодна й супроводжується коментарями Блу: «Як тобі макарони із сиром, Мовчунко Сью? Коли ти знімеш ці пов'язки, Сью?»

Далі в нас розваги, а потому можемо комусь зателефонувати — і вчергове поплакати.

О дев'ятій вечора — знову ліки та спати. Дівчата нарікають на розклад і їжу, вони незадоволені заняттями, ліками, загалом усім. А мені байдуже. Найважливіше, що тут тепло, є їжа та постіль. І я в безпеці.

І мене звати не Сью.

Джен С. має шрами: короткі й тонкі, схожі на гілочки, вони простягаються вгору й униз по її руках і ногах. Вона носить яскраві спортивні шорти. Ця дівчина вища за всіх, окрім доктора Дулі.

Джен часто грає в бежевому коридорі в баскетбол із невидимим м'ячем: то веде його, то закидає в уявне кільце.

Френсі — така собі людина-подушечка для голок. Вона проколює свою шкіру всім, що потрапить під руку: спицями для плетення, голками, шпильками... У неї дуже злі очі, і вона постійно плює на підлогу.

Саша — гладка дівчина, наповнена водою: вона плаче завжди й скрізь — на групових заняттях, коли їсть, у своїй кімнаті. І як тільки не втомлюється? Вона полюбляла різати себе, але не глибоко. Її руки помережані ледь помітними червоними лініями.

Айсіс підпалювала себе — її руки всіяні великими округлими ранами, які вже вкрилися кіркою. На групових заняттях я щось чула про мотузку, двоюрідних братів та підвал, проте не прислухалася, голосніше ввімкнувши уявну музику в голові.

Блу — це просто збірний образ: тут і поганий батько, і зуби, зіпсуті амфетаміном, й опіки від сигарет, і порізи лезами.